

føres, at de i cirkulæret angivne generelle synspunkter næppe er helt velegnede som rettesnor for en i videre omfang ensartet praksis i kommunerne og landsbevillingsnævnet, ligesom de anførte synspunkter ikke med sikkerhed kan anses som udtømmende.

Idet man henviser til den i vedlagte beretning af 6. maj 1976 givne oversigt over landsbevillingsnævnets praksis — navnlig side 20 ff — skal man i det følgende fremhæve de områder og forhold, hvor en nærmere præcisering og eventuel skærpelse af de gældende retningslinjer kunne komme på tale.

1. Ansøgerens personlige forhold. Landsbevillingsnævnet kan ikke anbefale det af erhvervsorganisationerne stillede forslag om, at der som et tillæg til det i lovens § 14, stk. 1, nr. 4, stillede vandelskrav stilles et særligt krav om, at ansøgeren skal være ustraffet, jfr. herved ændringsforslaget til § 3, stk. 1, om, at næringsbrevs udstedelse forudsætter, at vedkommende kan fremvise en ren straffeattest. Man mener ikke, at der er grund til at fremkomme med nogen motivering for en afstandtagen fra dette krav. Landsbevillingsnævnet foreslår derfor, at den gældende lovs § 14, stk. 1, opretholdes uændret. Dette gælder også vandelskravet i nr. 4, hvorefter ansøgeren ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde. Der vil herefter fortsat være tilfælde, hvor en ansøger på grund af tidligere udståede straffe vil være udelukket fra at få alkoholbevilling. Dette gælder fortrinsvis økonomiske forbrydelser, voldsforbrydelser samt forbrydelser, der står i forbindelse med misbrug af alkohol og lign. Mindre forseelser såsom færdselsforseelser, der ikke står i forbindelse med misbrug af alkohol, vil derimod ikke få samme afgørende betydning, navnlig når der er tale om forseelser, der ligger år tilbage. Som nævnt i beretningen har landsbevillingsnævnet i nogle af sådanne tilfælde givet en alkoholbevilling, men med en vis prøvetid, f. eks. 2 år.

Vandelskravet er en lovbestemt udelukkelsesgrund, men af skønsmæssig karakter. I forbindelse hermed er der grund til at præcisere, at foruden ansøgerens tidligere vandel kan der blive tale om en almindelig bedømmelse af ansøgerens nuværende forhold for

dermed at sikre, at han vil være egnet til at stå i spidsen for en restaurationsvirksomhed på betryggende måde. Det er således af stor betydning, at bevillingsnævnene lægger vægt på de gennem politirapporterne fremkomne oplysninger om ansøgerens personlige forhold i det hele taget og de til sagen i øvrigt knyttede dokumenter, således at det derigennem sikres, at virksomheden virkelig drives og agtes drevet for ansøgerens egen regning og risiko.

Landsbevillingsnævnet kan ikke anbefale det af erhvervsorganisationerne stillede forslag om en ændring af § 14, stk. 1, i den gældende lov, således at der fremtidig stilles krav om, at ansøgeren skal være uddannet i restaurationsfaget, eller som det hedder i forslaget »have erhvervskompetence, der giver bevillingshaveren fornøden faglig baggrund til at drive den pågældende forretning«. Landsbevillingsnævnet kan på dette punkt tilslutte sig de under folketingsbehandlingen af lovforslaget fremkomne udtalelser om, at det ikke kan være af betydning, at ansøgeren har haft tilknytning til faget for at kunne beskæftige sig med erhvervsvirksomhed på restaurationsfeltet, når blot han på anden måde har dokumenteret sine kvalifikationer til at drive sådan virksomhed med fornødent forretningstalant. Landsbevillingsnævnet kan således fuldt ud tilslutte sig, at man ved den nye lov i 1970 opretholdt de allerede gældende betingelser for at få alkoholbevilling. Samtidig med lovrevisionen i 1970 har man imidlertid også ophævet en bestemmelse i den gamle lovs § 15, stk. 5, hvorefter det var bestemt, at bevillingsnævnene i byerne skulle tage hensyn til ansøgerens uddannelse i faget, hans færdighed i regnskabsførelse samt hans økonomiske stilling i øvrigt.

Landsbevillingsnævnet er imidlertid — sådan som udviklingen har formet sig — i nogen tvivl om det rigtige i helt at undlade en sådan bestemmelse og vil henstille til overvejelse, at man i en kommende retningslinje for bevillingsmyndighederne giver dem en i princippet tilsvarende mulighed for at tage hensyn til ansøgerens forhold af nævnte karakter. Efter landsbevillingsnævnets opfattelse bør der kunne tages hensyn til ansøgerens forretningsmæssige indsigt og økonomiske forhold. I denne forbindelse bemærkes, at det af den vedlagte beretning frem-